

ПРІЯ ПАРКЕР

МИСТЕЦТВО ЗБИРАТИСЯ РАЗОМ

Як організувати змістовну
та результативну зустріч

*Від спікерки, чиї
виступи набирають
мільйони переглядів*

*Amazon, Esquire,
Financial Times
та Bloomberg
рекомендують*

PRIYA PARKER

THE ART OF GATHERING

How We Meet
and Why it Matters

ПРІЯ ПАРКЕР

МИСТЕЦТВО ЗБИРАТИСЯ РАЗОМ

Як організувати змістовну
та результативну зустріч

Харків

2020

УДК 379.8
П18

Серія «Саморозвиток»

Перекладено за виданням:

Priya Parker. The Art of Gathering : How We Meet and Why it Matters / Priya Parker. — New York : Riverhead Books, 2018. — 320 p.

Переклад з англійської *Олени Гамурарь*

Дизайнер обкладинки *Рената Куртвелієва*

Паркер П.

П18 Мистецтво збиратися разом. Як організувати змістовну та результативну зустріч / Прія Паркер ; пер. з англ. О. Гамурарь. — Х. : Віват, 2020. — 288 с. — (Серія «Саморозвиток», ISBN 978-966-942-827-1).

ISBN 978-966-982-609-1 (PDF)

ISBN 978-966-982-041-9 (укр.)

ISBN 978-1-59463-492-5 (англ.)

Ця книжка створена для тих, хто коли-небудь розмірковував, як звичайні сходи перетворити на цікаву й результативну зустріч. Не має значення, що це: тусовка у п'ятизірковому готелі чи бізнес-ланч, переговори тет-а-тет чи комунікація цілої групи — ось вам цікаві фішки та лайфхаки з організації, планування та проведення будь-яких зустрічей, приватних чи корпоративних. Реальні бесіди з організаторами конференцій та вихователями дитячого табору, коучами та директорами, фотографами, інструкторами, консультантами, аналітиками та творцями комп'ютерних ігор — тепер кожна ваша зустріч стане сходинкою до нових горизонтів продуктивності та успіху.

УДК 379.8

ISBN 978-966-982-609-1 (PDF)

ISBN 978-966-942-827-1 (серія)

ISBN 978-966-982-041-9 (укр.)

ISBN 978-1-59463-492-5 (англ.)

© Priya Parker, 2018

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2020

Присвячується моєму чоловікові Ананду

Передмова

Т е, як саме ми проводимо зустрічі, — важливий момент нашої повсякденності. Зустрічі поглинають багато часу, навіть цілий день; вони можуть визначати спосіб нашого існування, особисте та публічне життя. Зустріч — це свідоме явище, яке спонукає людей сходитися разом з певної причини. Вона впливає на спосіб нашого мислення, зумовлює настрій, робить наше буття змістовним. Можливо, урядовці й політики краще за всіх розуміють потенціал, закладений у зустрічах. У демократичних країнах світу свобода зібрань — одне з фундаментальних прав, яке має кожна особа. У країнах з диктаторським режимом така свобода є першою необхідністю. Чому? Бо коли люди сходяться разом, обмінюються інформацією, надихають одне одного, знаходять нові шляхи для зустрічей — тоді неодмінно станеться якась подія. Однак більшість із нас мало замислюються над тим, як саме організувати зустріч.

Ми проводимо наше життя в колі інших людей: спочатку в сім'ї, потім зустрічаємось із сусідами, опиняємось у дошкільних групах дитсадків, школах і церквах; пізніше в наше життя входять мітинги, весілля, збори трудового колективу, конференції, святкування днів народжень, презентації, наради, теплі сімейні зустрічі та зустрічі випускників, звані вечері, ярмарки, похорони. І здебільшого нам буває нудно від одноманітності таких зібрань, які не зацікавлюють нас, не можуть приємно здивувати, змінити наш настрій, мислення або ж не здатні поєднати людей між собою.

Численні дослідження показують просту істину, добре відому багатьом з нас: люди гуртуються, проводять багато часу

разом то на нудних нарадах з продажів, то на сімейних зустрічах — і розчаровуються в цьому.

Дункан Грін, блогер та спеціаліст із міжнародного розвитку, у газеті *Guardian* відверто зізнається: «Мій настрій під час майже всіх конференцій є сумішшю нудьги, відчаю та люті». Грін не є винятком. Огляд «Стан підприємництва» за 2015 рік містить результати соціопитування: так звані «нераціональні збори» є найбільшою перешкодою для працівників.

Нас навіть не тішать зустрічі з друзями. У дослідженні «Дружба в Америці: криза довіри» (2013) показано, що 75 % респондентів незадоволені своїми стосунками з іншими особами. У статті «Як ми проводимо час разом» (автори Енджі Терстон та Каспертер Квіл) наведено розповідь про духовне життя молодих людей: «У час, коли традиційна релігія докладає всіх зусиль, щоб привабити молодих людей, міленіали палко прагнуть знайти щось цікавіше».

Хоча зустрічі розчаровують, ми продовжуємо й надалі організовувати зібрання, від яких самі ж і втомлюємося. Під час таких заходів більшість із нас підсвідомо дотримуються залізних правил, сподіваючись на те, що атмосфера хорошого настрою на нарадах, конференціях чи вечірках виникне сама по собі. Ми помилково вважаємо, що одним помахом чарівної палички звичайний шаблонний етикет перетвориться на теплу, душевну зустріч.

І тоді в пошуку порад ми звертаємося до тих, хто володіє мистецтвом організації зустрічей: шеф-кухарів, спеціалістів з етикету, флористів, організаторів заходів. Ми мимоволі концентруємося на формальностях та організаційних проблемах замість того, щоб приділяти увагу людям; забагато думаємо про презентації в *PowerPoint*, запрошення, аудіо- та відеообладнання, столові прибори, закуски та напої. Тобто ми схильні зосереджуватися на матеріальному аспекті організації зустрічей, бо впевнені, що це принаймні перебуває під нашим контролем. Я переконана:

таке розуміння речей є недалекоглядним і спотворює істинну причину зібрань та важливість зустрічей.

У мене є досвід групових бесід та розв'язання конфліктів. Мій підхід до фасилітації відрізняється від бачення кухаря чи простого організатора якоїсь події. За останні п'ятнадцять років я багато вивчала природу зустрічей та радила, які саме заходи слід провести, щоб змінити на краще самих людей у певних спільнотах. Сьогодні я професійна фасилітаторка. Хоча людей моєї професії багато, про них можуть і не знати. Фасилітатор — це особа, яка забезпечує успішну групову комунікацію та психологічну поведінку в групі. Моє завдання полягає в тому, щоб зібрати підходяжих людей і допомогти їм разом обмірковувати щось, помріяти, подискутувати, емоційно зцілитися, спільно розробити якісь життєво важливі концепції, навчитися взаємної довіри та мистецтва гуртуватися заради серйозної мети. Моє розуміння зустрічей — це бачення, яким я хотіла б поділитися з читачами. Під час будь-якого зібрання в центрі уваги мають бути люди та процеси, що відбуваються між ними.

У ході роботи я допомагаю людям відчувати потребу в належності. Напевно, це тому, що протягом життя я намагалася збагнути, звідки я родом і до якої спільноти належу. По материнській лінії моїми предками були індуси, які поклонялися коровам у древньому місті Варанасі, духовному центрі Індії. По батьковій лінії я нащадок американських фермерів з Південної Дакоти. Коротко кажучи, мої батьки познайомилися в Айові, закохались, одружились і народили мене в Зімбабве, працювали в рибальських селищах Африки та Азії, розлюбили одне одного та розлучились у Вірджинії і пішли кожен своїм шляхом. Вони одружились вдруге з людьми, які їм більше підходили за духом та поділяли їхні погляди на життя. Після їхнього розлучення раз на два тижні я провідувала то матір, то батька: шукала себе то у вегетаріанському вільному світі, сповненому фіміамом та

ідеями буддизму, індуїзму і нью-ейджу, то у християнстві, яке не забороняло їсти м'ясо та мало консервативну євангельську доктрину, де я відвідувала церковні зібрання двічі на тиждень. Врешті у моїй душі сформувався внутрішній конфлікт, який потребував розв'язання.

Сьогодні я відчуваю покликання в роботі з людьми, які перебувають на роздоріжжі, та прагну допомогти їм зрозуміти, яким чином слід розв'язувати проблеми, й усвідомити їхнє місце в соціумі. Я проводила зустрічі в п'ятизіркових готелях, громадських парках, просто неба, у студентських гуртожитках, організовувала в західній Індії збори селян, які шукали шляхи відбудови своїх спільнот після заворушень на етнічному ґрунті, а в Зімбабве — збори активістів, які намагалися протистояти загрозі кризи громадських об'єднань. Я була ініціаторкою діалогу між арабськими опозиційними лідерами та їхніми партнерами з Європи й Америки, щоб зрозуміти відносини між ісламськими державами і демократичним світом; організовувала зустрічі державних посадовців та чиновників федерального уряду, щоб відродити національну програму боротьби з бідністю заради нового покоління, та збори на підприємствах із виробництва програмного забезпечення, в архітектурних та косметичних компаніях, фінансових закладах — я допомагала їм у проведенні складних та запутаних дискусій щодо перспектив.

Я живу в Нью-Йорку, де люди часто збираються разом. Я буваю як гостею, так і організаторкою зустрічей. І в тому, і в іншому випадку мене постійно цікавлять важливі дрібниці, за допомогою яких ми спільно можемо створити атмосферу нашого зібрання.

Серед моїх друзів та родичів я саме та, до кого люди телефонують, щоб запитати: «Як мені організувати діловий прийом? Вибудувати бесіду з навідних питань чи дозволити людям вільно спілкуватися між собою?» або ж «Як поводитися з балакуном,

з яким ходимо до однієї церкви?» Моя подруга-іммігрантка, що походить зі змішаної мусульмано-християнської родини, запитала мене, чи може вона під час похорону свого батька пояснити власне розуміння єврейської шиви своїм друзям з Нью-Йорка, які ніколи не були знайомі з померлим.

Під час різних зібрань (чи то нарад, чи то днів народжень) я не раз переконувалася, що саме спосіб зібрання людей визначає події, які відбуватимуться в ході зустрічі, а також те, наскільки успішною вона стане. Тож «Мистецтво збиратися разом» — це і мандрівка, і путівник водночас. Ця книжка створена для тих, хто коли-небудь розмірковував, яким чином звичайні сходи́ни перетворити на незабутню, результативну зустріч.

Сподіваюся, що ця книжка допоможе вам поглянути на зустрічі під іншим кутом зору. Її розділи впорядковані так, щоб вам стали зрозумілими послідовність проблем, через які доводиться проходити і мені, і моїм клієнтам та друзям, а також питання, які я ставила сама собі, коли створювала результативний, змістовний захід. Є кілька принципів, які можна застосувати під час найпростіших зібрань. Не обов'язково дотримуватися кожного пункту чи виконувати всі настанови цієї книжки. Вам слід на власний розсуд вирішити, що для вас є корисним і доцільним у контексті вашої зустрічі.

Книжка висвітлює мій досвід та ідеї, які допомогли, а також ті, які не стали мені в пригоді. Зустріч — це колективне явище, тож мені довелося опитати понад сотню людей, щоб дізнатися про їхні секрети та перевірити мої ідеї. У цій книжці відображені бесіди, які я проводила з організаторами конференцій та заходів, цирковими хореографами, служителями «Товариства друзів»¹, вихователями дитячого табору, працівниками бюро ритуальних послуг, диск-жокеями, аукціоністами, інструкторами

¹ Молитовне зібрання квакерів. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)

вінгсьютерів¹, рабинами, тренерами, хоровими диригентами, перформерами, коміками, творцями комп'ютерних ігор, майстрами японських чайних церемоній, директорами телебачення, професійними фотографами, консультантами фондів добробуту та організаторами збору коштів. Я цілеспрямовано подаю опис великого різноманіття зустрічей у музеях і шкільних класах, ділових зустрічей, вечірок з нагоди днів народжень, зустрічей людей у літніх таборах та під час похоронів, щоб відобразити креативність, якою люди користуються незалежно від характеру зібрань. І сподіваюсь, ви теж звернете увагу на творчі ідеї для ваших сходин. Усі історії, які описано в книжці, побудовані на правдивих фактах, хоча деякі імена, назви, деталі та місця зустрічей довелося змінити. Різні особи, з якими я розмовляла, мали одну спільну рису: всі вони були в захваті від подій, які відбувалися під час їхніх сходин.

Я переконана, що можливість організувати гідну зустріч є в кожного.

Для цього не обов'язково бути екстравертом. Деякі люди, які майстерно проводять зустрічі, у спілкуванні з іншими виявляють соціофобію.

Не обов'язково бути менеджером чи начальником.

Не обов'язково жити в розкішному будинку.

Мистецтво зустрічей не залежить від вашої харизми чи змісту жартів. Річ не лише в цьому.

Гарну зустріч можна створити завдяки гарному задуму, коли непомітні та дивні для нас речі стають невіддільною частиною цієї зустрічі, а також якщо в того, хто проводить захід, є зацікавленість, бажання втілювати нові ідеї і якщо такий організатор доброзичливий до інших.

Тож розпочнімо!

¹ Ті, хто захоплюється плануванням у повітрі в спеціальному спорядженні (так званий «костюм-крила»).

Розділ перший

ДЛЯ ЧОГО ЗБИРАТИСЬ?

Чому організовується зустріч? Чому ми свідомо сходимося разом? Мабуть, збори влаштовують тоді, коли не можуть розв'язати самостійно якісь проблеми. Збираються для того, аби щось відсвяткувати, посумувати над чимось чи відзначити важливий етап життя. Люди гуртуються, щоб продемонструвати свою силу, висловити комусь шану чи визнання. Разом ми будуємо компанії, школи та мікрорайони, збираємося для того, щоб гостинно привітати когось чи попрощатися з кимось.

Але в зустрічах є великий парадокс: хороших приводів для сходин настільки багато, що часто-густо саме про них і забувають. Незрідка людей збирають разом без певної чіткої мети.

Коли мети немає, шукають різні хибні пояснення, вигадують причину для зустрічі, відповідно до якої можна вибудувати модель сходин. Врешті люди збираються не так, як нам хотілося б, або взагалі не приходять.

В офісі наш робочий графік заповнений зустрічами, більшість із яких можна було б замінити повідомленням через електронну пошту чи десятихвилинними перемовинами, які стали б альтернативою для тривалих зборів, що забирають багато часу і є звичними для компаній.

У школі ми вибудовуємо урок навколо вчителя як основної дійової особи, але не задумуємося над метою його зустрічі

зі школярами. Деякі реформатори вважають¹, що діти легко засвоють зміст навчального матеріалу в найкращих учителів через відео, але в зустрічі з учнями під час уроку важить «живий» учитель, це сприяє живому спілкуванню.

Проводяться гала-концерти під благородним приводом — влаштувати показовий збір грошей. І лише пізніше стає зрозумілим, що фінансів, які зібрали з того концерту, вистачить на те, щоб покрити витрати на захід, часові витрати, зарплатню персоналу — бо ж працівників відволікли від роботи.

Часто ми не можемо скористатися можливостями під час зустрічі, не здатні придумати, як знову зробити парк у нашому районі безпечним, розробити з подругою стратегію, щоб допомогти їй розв'язати проблеми власного бізнесу, відновитися після тяжкого фінансового потрясіння. Нам і не спадає на думку згуртуватися, бо люди надто зайняті, а ми й не бажаємо запитати, чи є в них час для цього.

Наприклад, у світі збільшилася кількість осіб, які відмовляються від власного похорону².

Коротко кажучи, наше розуміння зустрічей, часу та причини зібрань стало розмитим. Під час сходин нерідко користуються усталеною схемою, яка підміняє реальне поняття зустрічі. Зустріч — це мистецтво. Вона починається з питання «Коли і з якого приводу зустрітися?»

¹ Організації цифрового навчання (як-от *Khan Academy*) популяризують технологію «перевернутого класу», коли студенти засвоюють інформацію за допомогою онлайн відео, а вчителі стають фасилітаторами навчального процесу, а не просто давачами знань. (Прим. авт.)

² За результатами соціопитування 2010 року, проведеного сайтом *Funeralwise.com*, 31 % людей узагалі не бажають влаштовувати похорон. Алан Д. Вольфельт, який керує Центром перехідних життєвих періодів у Форт-Коллінзі (штат Колорадо), пише, що ми забули призначення похорону і що кількість людей, які хочуть влаштувати «свято життя», перевищує число тих, хто віддає перевагу «традиційному похорону». «Ми плутаємо вшанування людей зі святкуванням, вечіркою. На жаль, ми перенесли наші перекручені уявлення на похорон», — пише він. (Прим. авт.)

НАЗВА ЗУСТРІЧІ — НЕ ГОЛОВНЕ

Пригадайте кілька зустрічей, які ви проводили чи відвідували нещодавно (організаційні заходи, візит до книжкового клубу, навчальні курси для волонтерів). Запитуючи вас чи організатора про мету зібрання, я частенько отримую відповідь, що цілі — це *дії*, яких від вас очікують під час зустрічі.

Організаційні заходи, у вашому розумінні, існують, щоб допомогти людям зі спільними інтересами організуватись.

Зустріч у книжковому клубі проводиться для того, щоб разом прочитати книжку.

Навчальні курси для волонтерів призначені для навчання тих-таки волонтерів.

Метою зібрання в церкві є зустріч вірян у маленьких групах.

За такою простою логікою ми плануємо більшість наших зібрань.

«Хіба це неправильно?» — можете спитати ви. Хіба метою організаційних заходів не є самоорганізація? Так, до певної міри це правильно. Але якщо така зустріч призначена лише для цього, то вона нічим не відрізнятиметься від звичайних буденних зібрань: люди просто блукатимуть і незграбно показуватимуть свої візитки та міні-презентації всім, хто ще не вмер від нудьги. Такий метод нікого не здивує. Деякі гості почуватимуться незручно та неспокійно, вони припинять відвідувати такі зустрічі.

Якщо ми більш детально не вивчимо причини зустрічей, то зрештою дуже швидко перемкнемося на старі, усталені й негнучкі формальні зібрання і знехтуємо можливістю створити щось незабутнє, що змінить нас на краще.

Наприклад, під час організаційного заходу непогано було б запитати себе: «Чи наша зустріч допоможе в пошуках бізнес-партнерів або клієнтів? Чи допоможемо ми нашим гостям продати їхній товар або отримати пораду стосовно недоліків їхньої

продукції? Чи є метою зустрічі допомогти якомога більшій кількості людей з різними інтересами зав'язати якомога більше нових знайомств або ж утворити групу тих, хто захоче зустрітися знову?» Відповіді на ці запитання урізноманітнюють вашу зустріч.

Під час сходин ми частенько помилково сприймаємо категорію за мету. Ми застосовуємо на практиці наші підходи до людей, форматів та ситуацій, які для нас чужі, незнайомі. Заспокоюємо себе самообманом, наївно вірячи в те, що назва зустрічі (нарада, майстер-клас, вечірка, громадські збори) підкаже, як саме організувати її. Але часто ми діємо за шаблонами, через які не можемо чітко уявити мету, і здатні перетворити подію на суху формальність, як судові засідання.

У Центрі правосуддя району Ред-Гук, у центральній частині західного Брукліну, спробували переосмислити традиційне поняття стресової життєвої події — судового засідання. Центр заснували у 2000 році, коли мешканці району переживали кризу, пов'язану зі зростанням рівня злочинності в цій місцевості, і невдовзі він створив партнерство між Єдиною судовою системою штату Нью-Йорк та Центром інноваційних судових реформ. Метою цієї організації стала зміна судової системи в Нью-Йорку та світі загалом.

Творці Центру правосуддя поставили собі за мету змінити на краще відносини громади та судової системи і пересвідчитися, чи таке переосмислення дасть поштовх позитивним зрушенням. Для цього Центр провів зібрання у залі судових засідань. Це були зустрічі, під час яких відбувалися дебати між представниками судової системи і громадою. Організатори таких заходів усвідомили, що традиційні судові засідання не сприяють зменшенню рівня злочинності та довірі між системою правосуддя і громадою.

Про свою роль у зміні традиційного суду розповідає Джудіт С. Кей, головна суддя штату Нью-Йорк: «Суди перетворюються на проблему, якщо просто обвинувачують наркомана, виносять

вирок у справі та ізолюють наркозалежного від людей. І ми робимо це знову і знову. Слід припинити це. Ми можемо працювати краще».

Щоб домогтися позитивного результату, необхідно змінити спосіб проведення самої зустрічі. А щоб вибрати ефективний спосіб, слід спершу зрозуміти різницю між метою або причиною сходин і їхньою назвою. Для цього треба відповісти на запитання: «Яка мета системи правосуддя?», «Яким чином процедура судового засідання відповідає цій меті?»

Можливо, немає нічого дивного в тому, що Центр правосуддя приваблював людей, розчарованих форматом засідань за шаблоном традиційної системи карного правосуддя. Алекс Калабріз, суддя, якому випала честь головувати на засіданні нового товариського суду, відчув обмеження, що їх нав'язувала людям традиційна система карного судочинства. «Усе зводилося до того, щоб або засудити, або відпустити підозрюваного», — стверджує він.

Керівниця проекту Центру правосуддя Аманда Бермен виступала в ролі державного захисника в Бронксі. «Я народилася у світі, де звикли вважати, що кожен учасник судової системи дотримується свого графіка і має власні цілі; що неможливо реально зустрітись віч-на-віч для відкритих дебатов, бо всі ми працюємо за принципом змагальності», — зізнається Аманда. Багато з тих, кому доводилося працювати в Центрі правосуддя, усвідомили, що узагальнене поняття «суд» не сприяє розв'язанню проблем спільноти. Аманда Бермен розповідає: «У традиційній системі правосуддя за день у судових засіданнях беруть участь сотні людей. Дуже часто учасники суду читають звинувачення підсудного та довгий перелік його правопорушень, запитуючи себе: “Заради чого заварили цю кашу?”» Мета судових слухань зводиться лише до того, щоб обговорити умови покарання.

Небезпека полягає в тому, що зміст зустрічі обмежується її назвою, а про мету ніхто не думає. Центр правосуддя району

Ред-Гук провів опитування, щоб визначити, чи існує ворожість у відносинах між учасниками судового розгляду. Чи може зустріч, на якій присутні обвинувачувані, судді, адвокати, судові пристави, соціальні працівники, представники громади, мати ширшу спільну мету?

Варто було б провести зібрання, метою якого стало б не лише обговорення відповідного вироку для людини, але й перевірка, чи справді такий метод допоможе виправити злочинну поведінку. «Наш підхід до розгляду справ полягає в пошуках способів розв'язати проблеми. Під час слухань кримінальних справ, житлово-комунальних чи сімейних спорів наприкінці робочого дня ми запитуємо себе: у чому полягає проблема і яким чином слід співпрацювати, щоб розв'язати її», — каже Аманда Бермен. Судові засідання з розгляду справи перетворили на слухання між'юрисдикційного товариського суду, що ґрунтуються на правосудді за принципом розв'язання проблеми.

У занедбаній парафіяльній школі, розташованій у центрі району Ред-Гук, розпочалися засідання нового товариського суду. Аманда розповідає: «У звичайних судових залах часто використовували меблі з деревини темного кольору, що відображав помпезність та дух судової влади». На противагу цьому, судові приміщення Центру правосуддя світлі, обставлені меблями у світлих відтінках та мають спеціальне місце для судді. «Дизайнери розмістили лаву судді так, щоб між суддею та учасниками процесу був зоровий контакт і щоб можна було викликати сторони процесу (що часто полюбляють робити судді), і люди при цьому не відчували б зверхності судді — і образно, і буквально», — каже Аманда Бермен.

У суду є лише один голова. Це суддя Алекс Калабріз. Цьому суду підпорядковані три поліцейські дільниці, які, відповідно до традиційної моделі судової системи, мали б підпорядковуватися трьом різним судам: цивільному, сімейному та кримінальному.

Калабріз розглядає будь-які справи і тому добре знає правовий контекст кожної з них та розуміє потреби громади. У багатьох випадках відповідача або підсудного обслуговує соціальний юридичний працівник, який детально аналізує справу свого клієнта, щоб скласти чітке уявлення про істинний стан речей та повну картину його/її життя. Подібний цілісний аналіз, що передує початковому судовому засіданню, складається з розгляду правопорушень, оцінки проблем із психічним здоров'ям людини, травм, домашнього насильства або ж інших факторів, які впливають на життя підсудного. Цей аналіз подають на розгляд судді, окружного прокурора та сторони захисту. Такий суд суттєво відрізняється від традиційного, коли цілісний аналіз відокремлений від судового розгляду.

У судді Калабріза є різноманітні методи, які допомагають не просто вирішити певну справу, але й попередити в майбутньому рецидиви злочину. Такий спосіб неабияк відрізняється від моделі традиційного суду. Суддя не просто працює у в'язницях, а ще й має можливість поспостерігати за кожним підзахисним окремо; на основі клінічних аналізів і своєї оцінки ситуації він призначає виправні роботи, медикаментозне лікування, психіатричну терапію, лікувальні консультації при травмах, допомогу в розв'язанні сімейних конфліктів тощо. Хибна думка, що в'язниця — єдиний варіант. «Замість того щоб одразу ж відправити підсудного до в'язниці, я даю йому додаткові шанси виправитися», — пояснює суддя Калабріз виданню *The New York Times*.

Джеріанн Абріано, колишня начальниця бюро Окружної прокуратури регіону Кінг, стверджує: «Наша робота здебільшого полягає в тому, щоб допомогти підзахисним подолати наркозалежність та деякі інші проблеми й поставити перед собою мету провести життя без злочинів». (Джеріанн призначили суддею в кримінальних справах на Мангеттені.) Під час судового слухання Калабріз поводить не як звичайний суддя, а як суворий,